

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **N. D. M. A.**, narozený „X“,
státní příslušnost Saúdská Arábie,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2020, č. j. CPR-41057-4/ČJ-2019-930310-V236,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 3. 2020, č. j. CPR-41057-4/ČJ-2019-930310-V236, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen **uhradit žalobci** náhradu nákladů řízení ve výši **8 228 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2020, č. j. CPR-41057-4/ČJ-2019-930310-V236, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 10. 2019, č. j. KRPÚ-151814-17/ČJ-2019-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 10 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí, a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že je ochrnutým invalidou, neschopným samostatného pohybu a neschopným udržet tělní tekutiny. Uvedl, že přicestoval do České republiky za účelem rehabilitace v doprovodu otce a bratra, kteří mu asistují z důvodu jeho tělesného postižení. Žalobce zdůraznil, že veškeré výlohy spojené s jeho pobytem jsou kryty Vojenským konzulátem Saúdské Arábie v Berlíně. V rámci léčby mu bylo nabídnuto zhotovení kompenzačních pomůcek. Výroba již zaplacených kompenzačních pomůcek se však protáhla a zároveň nebyla dokončena započatá léčba. Žalobce proto nestihl vycestovat z území České republiky v době platnosti krátkodobého víza, načež se obrátil sám na policejní orgán a po předchozím sjednání termínu pro jednání inicioval zahájení řízení.
3. Žalobce zdůraznil, že protiprávní stav v jeho případě trval pouhých 8 dnů, byl ukončen z jeho iniciativy a samotný žalobce se omluvil za vzniklou protiprávnost, která byla první protiprávností, které se na území České republiky dopustil. Za těchto okolností bylo dle žalobce uložení správního vyhoštění nepřiměřeně tvrdým postihem, neboť dle jeho názoru daná protiprávnost nedosahuje intenzity, která je nutná pro aplikaci správního vyhoštění. Dle žalobce požadavky na dosažení individuální i generální prevence nebudou nijak ohroženy, bude-li žalobci uložena dle § 50a zákona o pobytu cizinců povinnost vycestovat z území České republiky.
4. Žalobce trval na tom, že žalovaný svým postupem porušil požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jeho rozhodnutí je nepřiměřené, a to s ohledem na zdravotní stav žalobce, důvody vzniku neoprávněného pobytu, trvání neoprávněného pobytu, součinnost žalobce a skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Zdůraznil, že neshledává ve svém postupu pochybení, a trval na tom, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl držitelem krátkodobého víza platného od 10. 5. 2019 do 10. 11. 2019 s délkou pobytu 90 dnů. Do České republiky přicestoval dne 22. 5. 2019. Jeho vízum jej tedy opravňovalo k pobytu do 19. 8. 2019. Žalobce však do dne 19. 8. 2019 území České republiky neopustil a ani nepožádal o žádný jiný druh oprávněného pobytu. Ode dne 20. 8. 2019 do dne 27. 8. 2019 pobýval žalobce na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
9. V ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na dobu 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
10. V ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. V písm. c) téhož ustanovení je uvedeno, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.
11. Z ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. a § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že pro aplikaci obou uvedených ustanovení platí stejná podmínka, a to že cizinec pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. V ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců není žádná další podmínka, která by podmiňovala možnost aplikace tohoto ustanovení. Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že žalobce v daném případě naplnil tuto podmínku a ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců tedy na jeho případ mohlo být aplikováno. Oproti tomu v ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) a c) přistupuje k možnosti jejich aplikace ještě další skutečnost, a to že správní orgán dospěl k závěru, že nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Z formulace „nebyly shledány důvody“ jednoznačně dle soudu vyplývá, že posouzení otázky, zda důvody pro vydání Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí o správním vyhoštění či k samotnému zahájení řízení existují, či nikoli, podléhá správnímu uvážení. Otázkou rozsahu přezkumu správního uvážení správních orgánů se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ve kterém dospěl k závěru, že samotné správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 3. 10. 1995, sp. zn. III. ÚS 101/95.

12. V daném případě se správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí zejména na straně 4 zabýval otázkou, zda byly naplněny důvody pro zahájení resp. vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce již v době trvání jeho legálního pobytu věděl, že jeho pobyt bude trvat déle, než je doba jeho platného povolení k pobytu, a přesto svoji situaci řešil až po uplynutí doby jeho legálního pobytu, což dle správního orgánu prvního stupně dokresluje *„ignorování a nerespektování zákonů České republiky ze strany účastníka řízení“*. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že *„je pak zcela jen vinou účastníka řízení, že se dostal do situace, kdy po určitou dobu bude jeho pobyt na území členských států Evropské unie nežádoucí a zakázán a dle názoru správního orgánu je pak zcela logické, že by měl za důsledky svého jednání nést odpovědnost a strpět zákonem stanovený postih.“* Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že *„bylo zjištěno, že účastník řízení vědomě nerespektuje právní normy České republiky, za což mu zcela v souladu se zákonem bylo vydáno nyní projednávané rozhodnutí o správním vyhoštění.“* K situaci žalobce žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce *„svou situaci mohl vyřešit v souladu se zákonem před vstupem na území České republiky vyřízením vhodného víza nebo v době oprávněného pobytu na území České republiky a tím se mohl vyhnout pro něj nepříjemným situacím. Jeho neúcta k právnímu řádu České republiky byla řešena ze strany policie naprosto adekvátně a v rámci zákona.“* Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgány se otázkou, zda byly dány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, zabývaly a v rámci správní úvahy dospěly k závěru, že tyto důvody shledávají. Dle soudu samotné správní uvážení správních orgánů nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, je v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Z hlediska posouzení otázky existence důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tedy dle soudu správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když dospěly v rámci správního uvážení, že existují důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a nebyl dán prostor pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců s poukazem na absenci důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
13. Druhým důvodem pro možnost postupu dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je skutečnost, že případný důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Nesprávného posouzení přiměřenosti rozhodnutí se také žalobce ve své žalobě dovolával. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že *„důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění bude minimální zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení, jelikož se nebude moci účastnit léčebné rehabilitace na území členských států Evropské unie pouze po určitou dobu. Správní orgán však dospěl k závěru, že tento zásah nebude nepřiměřený a rozhodnutí je možné vydat.“* Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pak dospěl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k závěru, že správní orgán prvního stupně zkoumal přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a řádně své závěry odůvodnil. Rovněž uvedl, že dle jeho názoru „dotčení rodinného života je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené.“

14. Soud konstatuje, že obsahem správního spisu jsou lékařské zprávy, které dokládají, že u žalobce je lékaři doporučováno pokračovat v rehabilitační a balneologické léčbě v Tereziných lázních v Dubí. Na tyto lékařské zprávy reagoval správní orgán prvního stupně při hodnocení přiměřenosti správního rozhodnutí poznámkou, že dojde k dotčení soukromého a rodinného života žalobce v důsledku nemožnosti pokračovat v léčebné rehabilitaci na území členských států Evropské unie. Dle soudu správní orgán prvního stupně správně vyhodnotil, že omezení možnosti pokračování v rehabilitaci na území členských států Evropské unie v případě žalobce představuje zásah do žalobcova osobního života. Na tomto místě však soud musí konstatovat, že následný závěr, že tento zásah do osobního života v případě žalobce nebude nepřiměřený, nemají správní orgány podložený obsahem správního spisu. Dle soudu bylo na místě zabývat se otázkou, zda srovnatelná rehabilitační péče může být žalobci poskytnuta v zemi původu či jinde mimo členské státy Evropské unie. Pokud by bylo zjištěno, že odpovídající péče mu jinde poskytnuta být nemůže, bylo namístě se zabývat otázkou, zda přerušení rehabilitační péče na dobu odpovídající žalobci uložené době zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (10 měsíců) nebude mít zásadní vliv na účinnost rehabilitační péče a zdravotní stav žalobce. Pro posouzení uvedených skutečností však nejsou ve správním spise žádné podklady. Závěr správních orgánů, že nemožnost účastnit se po určitou dobu léčebné rehabilitace na území členských států Evropské unie není nepřiměřeným zásahem do osobního života žalobce tak dle soudu nemá oporu ve správním spise. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
15. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
16. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Matějem Šedivým, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT a podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 21. května 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)